

Predikan i Kyrkhults kyrka 2012 av Tobias Bäckström

Kyndelsmässodagen.

”Uppenbarelsens ljus”

1 Sam 1:21-28

1 Joh 1:5-7

Luk 2:22-40

Ps: 479, 21, 248, 744

Den här söndagen så är det två gamla människor som möter oss i evangeliet: Symeon och Hanna. Åldern på Hanna har vi, 84 år gammal, vilket måste anses vara en mycket hög ålder på den tiden. Men varken Hanna eller Symeon går omkring och tänker på hur mycket bättre allt var förr i tiden. De beklagar sig inte över tiderna som är. Trots att de hade det mesta av sitt liv bakom sig så var det inte det som de ägnade sin tid till.

Nej, Symeon och Hanna gick och väntade på framtiden. De väntade på någon som skulle komma, de var framtidsinriktade. Och så kommer alltså framtiden till templet den här dagen i form av ett litet barn. Vi brukar ju säga att barnen är vår framtid så det gäller ju alla barn, men just det här barnet är vår framtid i ännu högre grad. Josef och Maria var där med Jesus som var ett 40 dagar gammalt gossebarn men inte vilket barn som helst. Annars var det gott om barn som bars till templet för bli helgade åt Herren genom detta offer, precis som vi bär fram våra barn till dop i kyrkan.

Alla föräldrar tycker att just deras barn är speciella, det gjorde säkert Josef och Maria med. Men Symeon och Hanna såg något mer med detta barn. Där alla andra bara gick förbi på tempelgården och kanske bara ägnade det en förströdd blick, så såg de den som de väntat på hela sina liv. Symeon talar om barnet som frälsningen åt Israels folk och Hanna om honom som Jerusalems befrielse. Det är fantastiska ord om ett lite barn. Barnet som världens frälsare. Ja, det här barnet lär oss att Gud inte kommer uppifrån med makt och härlighet utan nerifrån. När han befriar oss människor så sker det underifrån.

Symeon vänder sig till Maria och säger några allvarliga ord till henne: ”Detta barn ska bli till fall eller upprättelse och till ett tecken som väcker strid, ja också genom din egen själ skall det gå ett svärd.”

Ett tecken som väcker strid, ja. Nu har det gått 2000 år och fortfarande så är Jesus ett tecken som väcker strid. Få kan vara likgiltiga inför honom. Inga andra historiska personer väcker så mycket diskussion. Och det finns ingen annan som det finns så vitt skilda åsikter om vad han var för en person. Det är intressant att se att även ateister som man kan tycka borde ha ett högst distanserat förhållande till honom, även de deltar med liv och lust i debatten. Man kan inte bortse ifrån honom: Jesus är ett tecken som väcker strid, här finns någon som berör, någon som både lockar och utmanar.

Och Jesus förblir den han är oavsett vad man tycker om honom, själva denna irritation över honom, själva diskussionen som ständigt pågår blir därför i sig ett tecken på att han inte är en vanlig människa.

Jesus väckte motstånd redan under sin tid på jorden. Vi vet hur det slutade. Men det är inte bara Jesus som drabbas. När han utmanar och väcker strid så går det ut även över dem som följer honom och tar ställning för honom. Symeon talar om svärdet som går genom Marias själ. Det fick hon uppleva när hon tvingades bevittna hur hennes son blev gripen, misshandlad och korsfäst. Då är det hennes *döde* son som hon håller i sina armar.

Men Maria står för något mer, Maria är också en symbol för kyrkan. När Symeon talar om svärdet som ska gå genom hennes själ så är det också en profetia om den förföljelse som kyrkan kommer att drabbas av. Precis som Symeon och Hanna så är också kyrkan framtidsinriktad, de väntade på hans första ankomst, vi på hans andra. Och kyrkan har också fått lida för sin tro på Jesus. Kristendomen är fortfarande den mest förföljda religionen i världen. Men liksom Kristus blev utlämnad i människors händer så kan inte hans kyrka räkna med något annat.

Detta barn ska alltså bli till fall eller upprättelse. Antingen eller. Det finns inget mellanläge. Inför honom ställs vi inför ett val, vi kan inte leva livet som åskådare eller vara neutrala i varje läge, vi måste ta ställning. Försöker man undvika att välja, blir till slut även det ett val.

Symeon och Hanna hade väntat länge. Men den som väntar på något gott väntar inte för länge. Och de behövde inte vänta förgäves. Men deras väntan var inte passiv eller överksam. Deras väntan var full med innehåll. Det står särskilt om Hanna att hon tjänade Gud, dag och natt med fasta och bön.

När vi i kyrkan väntar så är det lika lite en passiv och innehållslös väntan. Hur vår tjänst till Gud ser ut kan variera mellan oss. Kallelsen kan se olika ut.

Symeon och Hanna befann sig i templet. Hanna vek aldrig därifrån och det finns mycket som talar för att Symeon hade en funktion i templet. Kanske hade de många gånger stått sida vid sida under gudstjänst i bön och tillbedjan. Även Josef och Maria var ju där i detta syfte. Det var där för att offra som traditionen föreskrevs i Mose lag.

Hur ser vår tempeltjänst ut? Vad offrar vi? I nattvarden så frambär vi oss själva som ett andligt offer åt Gud. Där får du ge ditt liv i Guds händer. Och gör du det så kommer du se att han ger sig själv i dina händer. Symeon fick ta emot Jesus som ett litet barn i sina armar. Vi får ta emot honom under bröd och vin i våra händer. Symeon fick skåda frälsningen. Men det han ser, ser vi i varje mässa. Vi får med honom skåda frälsningen som Gud har berett åt alla folk.